

Habakuk

7

Reimmichlova povest podomačena — Z dovoljenjem založbe

»O, saj se mi še nikoli ni tako dobro godilo kakor zdaj! To mi je kajpak žal, da ne morem biti pri materi. Toda lepo je, ko sem tako sama svoja in se mi ni treba pred ujemcem tresti, odkar sem daleč od njega. Tudi upam, da me čaka še lepo življenje. Ko bi le te nesreče, dolgočasne vojske bilo konec!«

»Kaj boste potem? Ali ne boste pri pošti ostali?«

»Ne, ne, ne, to je preveč pusto. V mesto se vrnem in si poiščem kako boljšo službo... Potem se omožim, toda le kakega bogatega bom vzela. Najlepše obleke mi bo moral kupovati, v gledališče me bo moral voditi, v kino, na ples — in mater bova vzela k sebi.«

Iz gospodične so te besede tako žuborele, kakor da niso nič posebnega in da so sanjarije živa resnica. Habakuk jo je ošinil s sočutnim pogledom:

»Gospodična, nikar previsoko ne letajte!« jo je opomnil. »Pa še nekaj vam moram vdrugič reči. Čeprav bi se vam vse želje izpolnile, brez vere vam bi sreča čez noč skopnela.«

»Nehaj mi s svojim krščanskim naukom in me pusti!« se je poredno zadržala; »pošto moram pregledati. Ali to pa ti rečem: sreča me ne bo izdala. Ko jo bom ujela, ti bom pisala.«

Habakuk je počasi odšel in zaprl vrata, za njim pa je žvrgolel gospodičin poredni smeh.

Naslednji čas sta se zgočili dve čudni reči. Habakuk si je dal svojo mogočno brado ustriči, le pod nosom si je pustil male brkice; namesto visokega lovskega klobuka z gamsovim šopom pa je nosil odslej mehek, čeden klobuk. Ko se je nekega dne tak pokazal na pošti, ga gospodična sprva niti poznala ni; ali potem je prasnila v vesel smeh in kar nič ni skrivala, da ji je čedni fant z nežnim obrazom in bistrimi očmi všeč. Toda tudi ona se je spremenila. Odslej je bila vsako nedeljo pri pridigi in maši in nekoč je Habakuk med njenimi spisi zapazil tudi nabožno knjigo.

V.

Zadnji dve leti vojske je bilo za živila prav hudo in v gostilnah si se težko najedel. Poštarica, ki je stanovala in jedla v gostilni pri Miklinu, je večkrat tožila, da je lačna. Tedaj ji je Habakuk priskočil na pomoč. Obrnil se je na svojega očima, ki je na svojih potih pri kmetih še kaj lahko nabral jaje, masla in zabele in jih skrivaj pošiljal svojemu rejencu. S temi rečmi je Habakuk zalagal gospodično, pa ne le njo, ampak tudi njeno mater, ki jo je hčerka mogla skoraj vsak mesec iznenaditi s kakim zavojem, polnim dobrot.

Gospodična je bila Habakuku za te dobrote nad vse hvaležna. Navdalo jo je tako zaupanje do iznajdljivega mladega moža, da se je odslej v vseh težavah naslonila na njega.

Vojske in nje trpke resnobe gospodična ni posebno čutila; saj ji ni bilo hudega in tudi lahkomišelnost je bila precej. Večkrat je dejala, da je pri št. Petru tako pusto, ker se nikoli nič ne pripeti, nobene zabave ni in nobene prave družbe. Nekoč sta bila dva praznika zaporedoma in pošta je bila dva dni zaprta; tedaj je šla k Sv. Lenartu na ples. Zvečer se je vrnila vsa iz sebe od dobre volje, z njo pa je prišel gosposki človek, da jo je pospremil domov.

Naslednje dni je ta gosposki človek prišel k št. Petru in si je najel sobo v Stražnikovi krčmi. Ostal je več dni tu in se je pogosto shajal s poštarico in zabaval z njo. Poštarica je bila tisti čas vsa raztresena v službi, eno pesem za drugo si je žvrgolela, vmes pa gledala na uro, kdaj bo lahko zopet šla, ker jo je imenitni gospod že čakal.

Ko je minul teden, se je imenitni tujec poslovil. Gospodični je dobra volja kar čez noč skopnela; postala je zamišljena in otožna.

»Gospodična, z vami ni vse prav,« je nekega jutra dejal Habakuk. »Kaj vam je? Povejte no!«

»Nič, nič mi ni, prav nič,« se je branila.

»Ali vam je kdo kaj žalega storil? Morda oni gospod... oni... no, kako mu je že ime?«

»Ne, ravno narobe,« mu je odurno odgovorila. »Habakuk, neumen si in siten. Pusti me! Strašno me glava boli.«

Ali gospodična je bila od dne do dne bolj žalostna; včasih je bila vsa kakor v vročini. Kadar je prišla pošta iz Tržiča, je hlastnila po njej in razburjeno brskala po njej, potem pa je razočarano povsila glavo in obupno mahnila z rokami.

Teden dni je bilo tako. Potem so okrvavele in vdrte oči očitno pričale, da gospodična nič ne spi. Nazadnje je prišlo najhujše.

Ko je prišel Habakuk v torek popoldne na pošto, se je prestrašil, taka je bila poštarica: bleda kakor smrt je bila, okoli oči je imela široke, temne obroče, obraz ji je bil zbeigan in spačen. Na mizi pred njo pa je bil časopis.

»Za božjo voljo, gospodična, kakšni pa ste?« se je zavzel. »Kaj pa je? Recite no!«

»Slabo mi je; bo že minulo,« je gospodična zamolklo odgovorila.

»Hudo bolni ste. H kraju morate. Pojdite leč! Po zdravnika vam grem.«

»Nikakor ne! Nikogar mi ni treba — najmanj še kakega zdravnika.«

»Ne branite se, ko ste pomoči potrebni!«

»Meni ne more nihče pomagati. Sama si bom. Bolna pa nisem.«

»Kaj pa je potem z vami, za božjo voljo, gospodična? Povejte mi resnico! Ali vam bi mogel kaj pomagati?«

»Ne. Molči! Ne izprašuj me! Počakaj!«

»Če pa bo potem prepozno?«

»Vseeno.«

»Ne, to bi bilo strašno. — Ali veste kaj? Z Miklinko bom govoril; dobra ženska je.«

»Ne besede mi ne boš črnil,« je zavreščala gospodična. »Če ne boš čisto tiho, če boš kaj raztrobil, tedaj si mi najhujši sovražnik in nikdar ti tega ne odpustim.«

Habakuk ni vedel, kaj bi.

Cez nekoliko časa je gospodična zasadila oči vanj in ga je vprašala:

»Kdaj si nocoj v službi: pred polnočjo ali po polnočji?«

»Po polnočji.«

»Tako? Prav. Tedaj moraš zgodaj leč. Zaradi mene si ne beli glave!«

»To bo težko, če mi ne poveste, kaj vam je.«

»Danes ti ne povem. Jutri boš vse izvedel... Zdaj pa pojdí s pošto in jo raznosi! Ljudje že čakajo nanjo. Zbogom!«

Gospodična mu je dala veliko usnjeno torbo, kjer je bila vsa pošta že lepo razvrščena, in ga je po sili spravila skozi vrata.

Medtem ko je raznašal pisma, je Habakuk ves čas premišljal, kaj neki je zadelo gospodično, da se je tako spremenila... Kaj se je le pripetilo? Gotovo je oni gosposki tujec za tem. Ta je najbrž gospodični glavo in srce zmešal, Bog ve kaj vse ji je obljubil, potem pa je izginil kakor kafa, da ni ne duha ne sluha o njem. Gospodična pa obupuje, ker so se ji prve lepe sanje izjalovile. Kaj bo počela? Nekaj si je vtepla v glavo. Zakaj ga je vprašala, kdaj je nocoj kot nočni stražar na vrsti? Ah, zdaj se mu jasni. Zaupljiva in otročja je dovolj, da bi mogla še pobegniti in jo za onim fičfiričem potegniti. Potem je ob službo in nesreče je za cel koš. Povrh še sramota! To treba preprečiti, na vsak način. Na piko si jo bo vzel in bo vse storil, da jo obvaruje vsake neumnosti.

(Dalje prihodnjič)

Starejši ofer se sprejme.

Naslov v upravi. 319

Majer s 4 delovnimi

močmi na polovico se

išče. Knez, Sulkowski,

Bresternica, Maribor.

337

Kovinski in podkovaški

pomočnik dobi stalno

delo. Stanovanje in

hrana v hiši. Bene-

dikt Brunčko, kovaški

mojster, Sv. Lovrenc

na Pohorju. 342

Iščem od 14—16 let sta-

ro deklet k otroku. Na-

slov v upravi. 325

Kompanjon se išče za

dobro vpeljano trgo-

vino pod »Življenjska

doba 339.«

Majerja sprejemem. Ja-

renina št. 39. 336

Zastopniki se iščejo za

prvovrstno specialno

prodajo. Dnevni za-

služek najmanj 200

din. Pojasnila in vzo-

rec dobite proti plači-

lu 15 din pri Gorjup

Jože, Plintovec 4, Zg.

Sv. Kungota. 335

Starejšega hlapca h go-

veji živini sprejme ta-

koj in zakonca sprej-

me na stanovanje ta-

koj Franc Zlgart, Sp.

Porčič 39, Sv. Trojica

v Slov. gor. 332

Pomočnika z dežele

sprejme Vrabi Anton,

kovač, Sv. Jurij v Sl.

goricah. 347

Prodam posestvo 32 ora-

lov v bližini kolodvo-

ra. Orehova vas 32,

Slivnica pri Mariboru.

327

Prodam hišo z vrtno

Vuga, prašati trg.

Ceh, Maribor, Ptujška

cesta. 334

Nove šivalne stroje, po-

grezljive z 20 letno ga-

rancijo proda za 1850

din mehanik Draks-

ler, Maribor, Vetrinjs-

ka ulica 11. Zahte-

vajte prospekte! 341

Ne pozabite, da kupite

najceneje »Pri stari-

narju«, Maribor, Ko-

roška 6, ostanke dru-

ka, delena, platna, ža-

meta, oksforda, cvrtn-

barhenta, flanela, mo-

ške in ženske srajce,

predpasnike, hlače,

otroške oblečke vse

velikosti, kovane mo-

ške čevlje po 88 din,

nov pogrezljiv šivalni

stroj. 333

Šivalni stroj za pogrez-

nit 1950 din. Trgo-

vina šivalni stroji Alojz

Ussar, Maribor, Tru-

barjeva ul. 9/L. 338

Prodam dva harmonija.

Cena 860 din. Jurša

Gričice 34, Podpiat. 345

Vsakovrstno zlato in sre-

bro kupujem po naj-

višji cen. K. Ackerm-

mann, Ptuj. 328

Dobro ohranjen šivalni

stroj prodam ali za-

menjam za deželne

pridelke. Ploj, trgo-

vina, Maribor, Meljska

cesta 9. 326